

Arrest

nr. 73 825 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 13 maart 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 13 juni 2005.

Op 27 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Bij beslissing van 6 april 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Het cassatieberoep dat verzoeker tegen deze beslissing instelt, wordt door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard bij beschikking van 29 juni 2007 met nr. 892.

Op 30 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 april 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 29 november 2010 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen zou volgen en al een beetje Nederlands spreekt en ook perfect Engels spreekt, diverse attesten voorlegt, een appartement huurt en onderhoudt, alle facturen tijdig betaalt, een harde werker en werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene in het verleden gewerkt heeft, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten.

Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 06.04.2007 verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.04.2007 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 20.04.2007.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het voor betrokkene bijzonder moeilijk is om terug te keren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 06.04.2007

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 05.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen – schending van artikel 9bis vreemdelingenwet

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass, 12 mei 1932, Pas, 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van, de DVZ In het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet

Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet.

De omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1930 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is.

Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven.

De Raad van State heeft verder meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv., RvSt; 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71).

De Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Gelet op voormelde feiten, kan verzoeker niet terugkeren naar zijn thuisland om aldaar een aanvraag tot regularisatie van verblijf te starten. Hij heeft zwaar geleden in zijn thuisland (redenen waarom verzoeker niet kan terugkeren naar zijn thuisland), De asielaanvraag van verzoeker is geenszins bedrieglijk; deze werd onontvankelijk verklaard op basis van art 52 Vw.

Verzoeker vervult m.a.w. de ontvankelijkheidsvoorwaarde van art. 9bis van de Vreemdelingenwet daar het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor verzoeker om terug te keren naar zijn thuisland, (cfr Omzendbrief)

Het middel is gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet op ernstige wijze het draagkrachtig motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij geen begin van bewijs levert inzake de moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en dat verzoeker geen nieuw elementen toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brengt, ontkracht. De verwerende partij

meent dat verzoeker zich tot een tegenovergestelde bewering beperkt die op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- hij geeft eerst een uiteenzetting van de feiten die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten en een asielaanvraag in te dienen in België. Verzoeker bevestigt dat zijn asielaanvraag eerst onontvankelijk werd verklaard maar vervolgens ten gronde werd behandeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij geïntegreerd is, dat hij lessen Nederlands volgt en dat hij een arbeidskaart heeft aangevraagd waarmee hij gewerkt heeft en dat hij nu werkbereid is;
- vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verwijst hij naar de omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet;
- ten slotte geeft verzoeker onder het kopje "Toepassing in onderhavig geval" volgende uiteenzetting:

"Gelet op voormelde feiten, kan verzoeker niet terugkeren naar zijn thuisland om aldaar een regularisatie van verblijf te starten. U gelieve deze feiten met ernst te willen doornemen. Hij heeft zwaar geleden in zijn thuisland (redenen waarom verzoeker niet kan terugkeren naar zijn thuisland). De asielaanvraag van verzoeker is geenszins bedrieglijk; deze werd onontvankelijk verklaard op basis van art 52 Vw.

Verzoeker vervult m.a.w. de ontvankelijkheidsvoorwaarde van art. 9bis van de Vreemdelingenwet daat het volstaat aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is voor verzoeker om terug te keren naar zijn thuisland. (cfr Omzendbrief).

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker uit kritiek op het motief van de bestreden beslissing waarin het feit dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen, niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker voert aan dat hij zwaar geleden heeft in zijn thuisland en dat hij daarom niet kan terugkeren en tevens dat zijn asielaanvraag niet bedrieglijk werd verklaard.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“Betrokkene beweert dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het voor betrokkene bijzonder moeilijk is om terug te keren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoeker laat na aan te tonen dat dit motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Hij beperkt zich tot een herhaling van wat hij reeds heeft vermeld in zijn aanvraag. Een loutere herhaling van de elementen vermeld in de aanvraag, volstaat niet om aan te tonen dat het motief inzake de moeilijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst kennelijk onredelijk is. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker geen andere elementen aanvoert dan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en waarover de bevoegde instanties hebben geoordeeld en ze niet hebben aanvaard. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde voldoende en op kennelijk redelijke wijze motiveerde waarom het ingeroepen argument niet kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid nu in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker geen nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet werden aanvaard door de bevoegde instanties, zodat de elementen ter ondersteuning van huidige aanvraag geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog zijn aanvraag door de Raad te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat *in casu* het geval is.

Uit bovenstaande analyse volgt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid of op basis van een foutieve feitenvinding tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen is gekomen. Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* alle pertinente gegevens is nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET